

SERENIUS, JACOB

Hiobs wiszhet om en salig upståndelse,
uti en christelig lik-predikan öfwer ...
Helena Charlotta Planting
kyrkioherdens i Sätersta och Bosta
församlingar ... Anders Wallenii i
lifs-tiden kär-älskeliga

1759

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

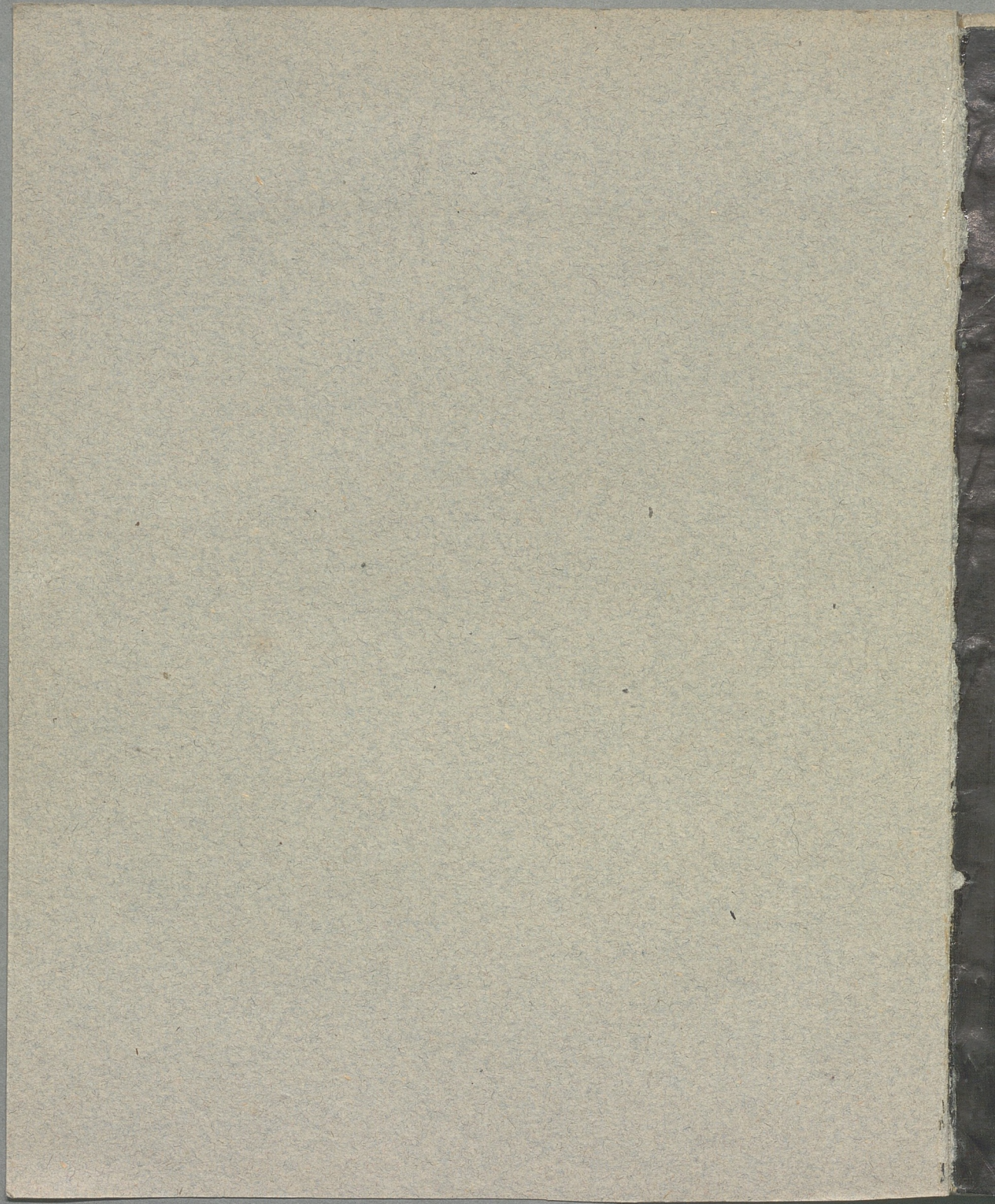
Silvred.
Förel 1700.

1700-1829

P l a n t i n g - G y l l e n b å g a, Helena Charl.
1759.

Ex.A

PLANTING-GYLLENBÅGA, H. C.

Litografi
Före 1900.
1700-1829

Ex. A

Diobs wißhet om en salig upståndelse/

uti

En Christelig Lik-Predikan

Öfwer

Wälborne Fru

HELENA CHARLOTTA

PLANTING *Gyllenbåga*

Kyrkoherdens i Säterska och Bosta församlingar

Wäl-ärewördige och Högwällärde

Herr **ANDERS WALLENII**

I Lifstiden Kär-älskelige Waka,

Som med anständig heder begrofs i Säterska Kyrka den 30 Januari 1759.

Enfaldigen betraktad

af

JACOB SERENIUS.

P. P. Nycop:

Tryckt i Nyköping.

Til
Wäl-Arewürdige och Högwällårde
Herr Kyrko-Herden
ANDREAS WALLENIUS.

Denna enfaldiga Til-Predikan kommer i dageluset,
sker uppå Herr KyrkoHerdens enständiga begäran, som
nog å daga lägger Des uprichtiga hertelag och omhet om
sin Salige f. Makas äro-minne.

Med fortheten har jag welat spara kostnaden, ehuru Herr
Kyrkoherden icke hollit den swår at ensam draga, när des
Stjufbarn och arf-tagare funnits obenågne til delaktighet
deruti.

Jag önskar Herr KyrkoHerden af sådan ekta dygd all
hugnad, och at des hittils bedröfrade ålderdom måtte
glädjas af Gud med all andelig och lekamlig wålsigneise,
Förbifwer steds

Herr KyrkoHerdens

Trognaste tjenare
Jacob Serenius.

J. N. J.

Säg arme människia ho skal lösa mig ifrå
thenna dödsens krop? äro then Helige Apo-Rom: 7:
stelens Pauli ord. At en människia stadd i stor 24
nöd och usällhet ästundar ändring, det är naturligt, och
flyter utaf Själens medfödda drift af en lossig egen kärlek,
som gör människian alltid sträfswande efter lycksalighet och
owillig at lida.

Men at en Christen tryckt af synd, död och Själens
swagheter, trengtar efter en salig förlossning, det kommer
af en öfvernaturlig drift, och Guds Helga Andas wärkan
hos et troende Guds barn, som med uplysta ögon anser det til-
kommande lifwet för den retta sällhet, hwarmed tillika
all denna tidens wedermöda uphöra skal. I detta sinne
suckar Paulus Jag arme människia &c.

Paulus war genom en besynerlig Guds nåd omwend
och förd til trona på Christum: Han war både trogen och
nitfull i den tjenst, hwar til Herren honom kallat hade, så 24: 9:
at

Act: 20: at han icke försummade at förkunna allt Guds råd:
 27: i alt sit lefwerne winlade han sig om et godt samwete,
 så at han under all motgång kunde hugna sig af des
 witnessbörd: Wär herdmesse är thetta, näm-
 ligen wårt samwetes witnessbörd, at wi uti en-
 fallighet och Guds renhet hafwa wandrat på werl-
 dena.

2. Cor:
 1: 12.

Men under alt thetta, fann han ordsak at klaga öfwer
 et clände, som war honom ganska swårt och fast odrä-
 geligit: Han ansåg sin själ såsom fången i hårda band
 och boijor; Ty ehuru han efter den inwertes men-
 niskan hade lust til Guds lag: såg han dock en
 annan lag i sina lemmar, som stridde emot then
 lag, som i hans hog war, och grep honom
 fången uti syndenes lag.

Rom: 7:
 22:

1: 23.

Den hestiga kamp och strid, som war emellan hans
 på nytt födda själs af Gud förlänta krafter, eller
 inwertes menniskan på den ena, och gamla menni-
 skan på den andra sidan, war det som så hårdt ansatte
 honom, och lade så monga hinder i wägen emot det
 goda, hwaröfwer, såsom en för retta Christna allmän
 swaghet, han ock annorstädes utlåter sig: köttet haf-
 wer begärelse emot Andan, och Anden emot köt-
 tet: the samme äro emot hwart annat, så at I
 icke gibren hwad i wiljen.

Gal. 5:
 v. 17.

Joh: 8: 34
 Rom: 6: 17

Uf naturen äro alla människor, uti sitt oomwenda
 tillstånd, syndenes tienare, syndenes trälar, förderf-
 wel-

welsens tjenare: gifwande sina lemmar orettfärdighetena til tjenst ifrå then ena orettfärdigheten til then andra: Men sedan Guds Son är af wårt fkt och blod delaktig worden, på thet han skul-
 le genom döden nederläggas honom som döden i wold hade, thet är diefwulen, och göra them fri som i alt sit lefwerne genom dödsens räddhoga måste trälar wara: Sedan Christus genom sitt eget blod ena reso är ingången i thet Helga och haf-
 wer funnit en ewig förlofning: Så äro wäl alla männifkor frelste ifrån andelig och ewig träldom, ifrå synden, döden och diefwulens wold, hwarom Propheten Zacharias, longt förut förkunnat och sagt: Du ut-
 slapper genom tins förbunds blod tina fångar ut-
 ur fulona, thet intet watern uti är, och Presten Zacharias, wid nya förbundets ingång, tackar Gud för en så stor wålgierning: Lofwad ware Herren Isra-
 els Gud, ty han hafwer besökt och förlofat sitt folk: Men denna Christi förwerfwade frihet kan männifkan hwarken förstå eller utniuta, utan genom sann om-
 wendelse och tro på Christum, då hon födes på nytt, warder rettfärdig och försättes i Helgelsens stånd. Då först kan hon betrakta sin usällhet i syndenes träldom och ret-
 teligen både känna och werdera Guds barnas herliga frihet.

En männifka kommen i detta nådenes tillstånd, kan af hiertat tacka Fadrenom, som hafwer gjort hen-

2. Pet. 2:18.

Ebr. 2:14. 15e

Ebr. 9: v. 12.

Zach. 9: 11.

Luc. 1: 68.

Rom. 8: v. 18.

henne beqväm til at delaktig wara i the Heli-
 gas arfwedel i liuset, och uttagit henne ifrå mörk-
 sens weldighet: Men när hon skal fullfölja nåde-
 nes wärk, och göra sig ren ifrån all Andans och köt-
 sens besmittelse och fullborda helgelsen i Guds
 råddhoga, så känner hon straxt et motstånd af den in-
 neboende synden, af det widlådande onda, af synde-
 nes lag i sina lemmar, som med heftiga anfall
 strider emot den lag, som i hennes hog är, och will
 gripa henne fången. Där blir då striden ofta så swår,
 at hon wäl må beklaga, det hon är en usäll och arm män-
 niska, som måste slåpas med en sådan dödsens krop.

Kroppen, som borde wara tjenare, will alltid wara
 Herre, och genom retande lustar betaga själen sit Herra-
 wælde, ty den dödeliga kroppen beswärar själen, och
 jordiska boningen förtungar sinnet, som mycket tän-
 ker: och när til alt detta stöta allehanda beswär af det
 timeliga lifwets wanfeligheter, hur är det då möjligt
 för den, som det förstår och på hiertat lägger, at känna sig
 fri och lycksalig här i tiden, som med så mongfaldigt
 twong beswärad är? Måste han icke fast mer med Aposte-
 len quida Jag arme människa ho skal lösa mig i-
 frå thenna dödsens krop?

Lösning eller förlofning giör ända på alt detta onda;
 icke den lekamliga lösning af bandet emellan krop och själ;
 ty den flytter wäl alla ur tiden i ewigheten, och sluter le-
 kamliga sorger; men börjar då, hos altför mongom, de som
 swårare äro, sedan de i syndenes slafveri förndtt sina da-
 gar

gar på jorden, och alraminst tänkt på förlofningens dag.

En salig förlofning allena är den Guds barn sucta efter, den Paulus weste at tala om: Herren skal förlofa mig af all ond gierning och frelsa mig til sit himmelska rike: Men den följer allena på en werdig beredelse, som dock ej står i våra egna krafter: utan then of ther til bereder är Gud, then of Andan til pant gifwit hafwer. Den säta förening emellan Christum och dem som tro på honom, gör det at de både lengta efter denna förlofning och äro förwifade om des åtnjutande. Kristus är mitt lif och döden är min winning: Jag åstundar skias hådan och wara när Christo. Och när Guds Ande witnar med vår Anda at wi äro Guds barn, heter det wid sielfwa slutet: Herre nu låter tu tin tjenare fara i frid, ty min ågon hafwa sedt tina salighet: Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet, jag hafwer hollit trona: härefter är mig förwärad rettfärdighetenes Crona, hwilken Herren mig gifwa skal på then dagen, men icke mig allenast, utan of allom them som älska hans uppenbarelse.

2. Tim: 4: 18

2. Cor: 5: 5

Phil. 1: 22. 23.

Luc: 2: 29. 30.

2. Tim: 4. 8.

Denna omtalta känning af dödsens kroy, har vår Saliga Christendoms Syster, Kyrkoherdens i dessa församlingar Wälårewordige och Högwällårde Herr Anders Vallenii fåra Mafa, Fru Helena Charlotta Planting, haft i åtta och Siutio

tio åhr. Många tronens bepröfwelser, swåra och longwariga anfåktningar, mycken krops sjukdom och bråtlighet, flera sorger och bedröfweliga omständigheter, hafwa gifwit henne anledning at af Guds helga ord låra hwad henne under alt sådant uppeholla och trösta måtte, samt huru hon åndteligen skulle slippa all sin wedermöda, genom en salig förlofning, den hon hierteligen efterlengt. Men i synnerhet har hon haft en en kraftig tröst af wissheten om sin förlofware och upståndelsen til et oförgångeligt lif genom Sonom, hwaraf och Hiob under alt sitt lidande hade största hugnad och kraftigaste tröst, och dersöre har hon begårt at Hiobs Tånke-språk skulle wid hennes graf förklarås. Samma hennes ytersta wilja årom wi nu församlade i Herrans Namn at efterkomma, och beredom os dertil med bön och åkallan om Guds bistånd. Fader wår 2c.

Texten, Hiobs 19. Cap:

v. 25. 26.

Jag wet at min förlofware lefwer/
och han skal på sidstone upwåcka mig
af jordene/ och jag skal sedan med
theso mine hud omflådd warda/ och
skal i mit fõt få se Gud.

Deffe Textens ord woro de liffens ord hwarmed Hiob
upret-

uprettade sig utur en dagelig död, och upptende sig det ljus, hvarmed han wille lysa sig igenom den mörka döde-^{Jer. 31.} dalen. Ord, som äro himmelska, dyrbara och hierstör-
 kande; Prophetiska och Ewangeliska på engång. Pro-
 phetiska och dryga, ty de pela på Christi Majestät-
 liga ord Jag är upståndelsen och lifwet, hwilken
 som tror på mig han skal lefwa om han än dödd blefwo.
 Ewangeliska och glade, ty de löpa utur en och samma
 ädra med Apostelens Petri, wälsignad ware Gud,^{1. Pet. 2. v. 3.}
 som oss för sin stora barmhertighet hafwer fött
 på nytt til et lefwande hopp, genom Jesu Christi
 upståndelse ifrå the döda. I hela gamla Testamen-
 tet har aldrig nogon talat så uppenbarliga och utan för-
 täkt ord om Christi och de dödas upståndelse: i hela den
 Helga Skrift är intet exempel af så frimodiga ord uppå
 en försmåttad tunga, hwars ande så lefwande war, at
 kroppen blef lifasom känslolös wid alla sina plågor. Det
 är derföre ingen under at wi finne dessa orden, oftare än
 andra, utbuggne på våra dödas grifter; ty Hiob har
 gått oss allom före med exempel: han har lifasom utmärckt
 för sina barn at han wille hafwa dem såsom et wahl- och
 tänke-språk, skrefne på sin Graf-sten. Och at mit tal
 måtte skrefwet warda, med en iernstyl ingrafwet i
 bly, och til en åminnelse huggit i sten.

I anledning af denna Text wele wi nu genom Guds
 nåd betrakta.

**Hiobs wisshet om en salig upstån-
 delse**

delse efter et usållt lif/ grundad på en förlofbares upståndelse.

Häruti märkes

- I. Hwadan Hiob denna wisshet hade
- II. Hurudan förlofaren han kände.
- III. Hwad förmon han af upståndelsen wentade.

O Helige And gif oss tin nåd ic.

Alle ord i vår Text äro wigtige; men det ordet Jag wet, som Hiob ställer främst, gifwer werde til dem alla, ty det utmärker wissheten om saken; at hans kundskap icke war lös, historisk, eller grundad på floka fabler, utan grundelig, liflig, och så öfvertygande, at han kunde sätta själen i lugn och göra hans ande glad af det han weste: derföre det och märkeligit är, at Hiob, sedan han dessa orden talat, icke finnes så misnögd och knorrande emot sitt olyckliga lif, som han i de föregående orden förmärkes.

Frågan tycks derföre blifwa nödwendig, hwarifrån Hiob hemtat wisshet i en sak som med twifelan och ofslut af alt människo-kön måste omtalas, innan des kundskap warder förbetrad ofwan efter? En naturlig människa stadnar, med all sin skarpsinnighet, i full owisshet om et tilkommande lif, och blifwer hennes rena bekännelse, sådan som Salomon den anförer, Människone går som få, såsom thet dbr, få dbr och hon, och hafwer alle enahanda anda. Eccl: 3. v. 19. En ogudachtig säger, när en människa är

är dödd, så är thet platt ute med henne, och wet man ingen som af helfwetet (grafwen) igenkommen är.

Sap. 2.
v. 1.

En stor Herrans prophete fann sig förlägen med swar, och måste föra frågan hem til Gud igen, när han spordes om the döddas ben kunde åter lefwande warda? Tu wetst thet Herre Herre. Christenheten sielf kunde aldrig komma til wisshet häruti, om icke des hustruud Kristus borttagit döden, och lifwet och et oförgångeligit wäsende framburit i liuset, genom Ewangelium. Kunskapen om skapelsen gifwer oss wäl höga tankar då wi förstå at Gud sielf gjort Människan med egen hand, der doch alla de andra creaturen framföddes af jorden, uppå Guds befallning; men när Syndafallet står straxt bredewid, med denna öfwerstrift, tu skalt warda til jord igen, theraf tu tagen äst, så råkar wårt förnuft i et mörker, hwarutur det sig, utan Ewangelio, aldrig reda kan.

Hesek 37
v. 3.

2. Tim.
v. 10.

Gen. 3:
v. 19.

Hiob, såsom född ibland Hedningar, hade ingen betre kunskap af sina förfäder, än wi alle af Naturen hafwa. Ty Hedningarna hade wäl nogot at säga om Människans härkomst ifrån det osynliga Wäsendet, i kraft hwaraf de wille tilegna henne nogon slags odödlighet. Men som de icke kände Syndafallet, sågo Människor dö, och aldrig nogon komma tillbaka igen, så förmädde de intet utreda sig häruti. De Atheniensar, som woro de wisaste Hedningar i sin tid, drogo wäl någon känsla på sit slägte med Gud, men som de icke weste, huru de kommit at wan-slägtas, än mindre uprettas igen, så gjorde the gåck af Pauli predikan

Act. 17.
v. 28

Difan om upståndelsen, och til at undwisa den stöto-sten at noget ofultomligt wore kommet frå Guds hand, så föröklade de den ena willfarelsen med den andra, at människan icke war gjord af den Aldrahögsta sielf, utan, af någon utaf de mindre Gudar.

Naturliga kunskapen om Guds godhet, rettfärdighet och allmakt, som är det yttersta fäste, hwaruti förnuftet emot otron sig holla kan, är icke tillräckelig at stadga läran om odödligheten: ty om den icke är uplyst af et högre ljus, så heter det alltid, som Kristus sade til Sadducæerne, **I faren wille, icke wetandes Skrifterna, ej eller Guds kraft.** Dersöre det och ingen under är at der funnos Sadducæer för än Sadoc, och at Mosis täckelse blef oborttagit för mongom af de äldre ibland Judarne, alt in til Christum, som lärde rett förstå Skriften, och den deruti föreställda Guds allmakt at kunna upwäcka de döda, och så wara deras Gud. Han lärde dödeliga människor at finna igen den retta odödligheten, och i Ewangelio allena upöka det ljus, som förnuftet i Guds rettfärdighet och allmakt, såsom i et mörkt tal, beskådar.

Betre wisghet än sagt är, kunde nu Hiob intet hitta på Hedningarnas wågar, ty ehuru han kände det innersta af Natursens krafter, och weste hemligheten af wädrens wig och watsens mått, hwarutur så monge wisdoms rön sedan i werlden sporde äro, så weste han doch platt intet huru det stod til på andra sidan om grafwen, utan gjorde sig de alraotryggaste tankar om allting på den ena, och på den andra sidan en ewig tyshet.

Människan af qwinno sbdd lesiwer en liten tid och är full med orolighet, wexer up som et blomster, och

Matt. 22.
v. 29.

Mal. 3.
v. 14.

Cap. 28.
v. 25.

Cap. 14.
v. 1. 2. 12.

och faller af, flyr bort som en skugge och blifwer icke, hon warder icke upwakandes, så länge himmelen warar, och warder icke upwakt af sinom sbmn.

När nu en så stor förändring af tungomål finnes hos Hiob emellan hans 14de och 19de Capitel, at han ifrån den största osäkerhet upstiger til den största wisshet, så är wäl icke mögeligit at han kunnat få sin kunskap annorlunda än igenom uppenbarelse, och den icke medelbart igenom det skrefna ordet, ty han war äldre än Moses och förmenes hafwa varit samtida med Abraham och härstammad af Nahors hus, Abrahams broders. Och om han än sett Mosiss Skrifter, hwad hade han då mera sett än Abrahams Isaacs och Jacobs Gud i then brinnande buskan?

Exöd. 3

som utan Christi uttolkning om the lefwandes Gud, icke hade släpt honom langt in i den tilkommande werlden.

Math: 22.

Derföre måste Hiob haft sin kunskap igenom omedelbar uppenbarelse af det sielfständiga Ordet, som i begynnelsen war när Gudi, hwilket dynat för honom Människones tilstånd efter döden, och then stad som Gud berett för sina gäster och främmande efter sluten wandring här på jorden. Det synes Hiob gifwa anledning at tro, när han säger den Allsmäktigas Ande gibr Människones anda förståndiga. Måste altså den samme Andan, som uplyste Abraham i sit hedniska mörker, hafwa uplyst Hiob och fört honom för samma spegel som Abraham, i hwilken han såg Christi dag och war glad. Kunskapen, som af en sådan uplysning kom, har icke kunnat stanna uti blott bifall, eller hwila uti förundran öfwer Guds

Joh. 15

Ebr. 11: v. 10. 13.

Cap. 32: v. 8.

Joh. 8: v. 56.

Rom. 11.
v. 33.
Luc. 1.
v. 41.

wisdom och kunskap, utan måste haft samma
 wärkan hos honom, som Johannem i moderlifwet, när han
 med Trones ögon fick se Christum: at han kânt en så
 innerlig hiertans glädie, som under alt hans lidande fun-
 nat upbåra, styrka och trösta honom. Jag wet at min
 Förlofare lefwet.

1. Tim. 3
v. 16.

Har nu Gud sielf gifwit Hiob sin wisshet, och wisat ho-
 nom förlofaren ifrå döden, så har han icke gjort det sty-
 lewis, utan helt och hollit, til alla sina omständigheter.
 Orden utmärka en full känning af hela Gudaktighe-
 tens hemlighet: Ty wet han sin förlofare lefwa,
 så wet han honom hafwa warit död, har han warit död,
 så har han en gång warit född såsom Människa, har han
 efter sin död blefwit lefwande igen, så måste han ega en
 Guddomlig och lifgifwande kraft, både sig och an-
 drom. Så at yttersta slut-satsen hos Hiob blifwer denne,
 Efter han är lefwande igen, som Gud har wisat
 mig til förlofare och försonings-man, så skal och
 jag genom hans lif lefwande warda.

Prophetiska ord äro ganska tankdryga, och innebåra
 altid mer än i första påseende kan skönjas; derföre när wi
 med granskning trådom in i Hiobs tankar, och föreställom
 oss tankarnas födelse hwar utaf annan, sedan han af den
 Alsmåttigas Ande uplyst blef, så finnom wi, med stor för-
 undran, i dessa hans ord ligga en ren Trös-bekännelse om
 Christo werldenes Frelfare, den han haft för sina ö-
 gon, til hans Person, hans Naturer och hans Embeten.

Detta alt ligger fördolt under namnet Förlofare.
 Ett stort och ärofult namn, som aldrig i Skriften brukas,
 utan

ntan om Gud sielf, som kallar sig Herren Zebaoth Israels Förlofare, hela gamla Testamentet igenom, och Christus har efwen, under namn af förlofare i Zion, welat giöra sig känd hos propheterna. Under detta namn ligger altså förborgad först den Guddomeliga Naturen i Christo; ty förlofning känner Skriften, uti sin högsta mening, för et wärel som öfwergår människo-krafter, och derföre är Guddomligt. Kan doch en broder ingen förlofa eller Gudi nogon försona, det kostar för mycket at förlofa theras själ. Gud skal förlofa mina själ utur helstvetes eld, ty han hafwer uptagit mig. Singlarna äro för swaga at wara återlösare; ty de hade en sielfwe af nöden; men funno ingen. Swad singlar och människor icke kunna åstad komma, dertil fordras en Gud, sådan som Hiob såg i sin förlofares person.

Ef. 47.
v. 4.Ef. 59.
v. 20.Pfal. 49.
v. 6. 9.

v. 16.

Därnäst ligger här under fördold den Mänssliga Naturen i Christo. Ty, efter den borgerliga lagen, som war en förebild til Guds försonings lag, kunde ingen wara Goel, utan en broder eller närmaste blodsfrände. I denna Egenkap såg Hiob sin förlofare, när han såg Christum i syndelig köts-liknelse, föddan af qwinno, giordan under lagen, på det han dem som under lagen woro, förlofa skulle.

Lev. 25.
Ruth. 3.
v. 12.
Rom. 8.
v. 3.
Gal. 4.
v. 4. 5.

Ötterligare utmärker Hiob Christi Embeten, när han helsar honom för en lefwande förlofare, och dermed pekar på hans nya lif i uppståndelsen, som icke utan en föregående död kunde komma i hans sinne. Detta hans

nya lif efter döden, sätter Cronan på hela hans förlossningswärf, hwaruti alla hans dyra Embeten inslyta, och utgiör en förlossare som är Konung öfwer Jacobs hus til ewig tid, En prophet mächtig i ord och gierningar, och en öfwerste Prest werdig at ingå i det aldrabelgesta och finna en ewig förlossning.

Luc. 1.
v. 33.
Luc:
24. 19.

Ebr. 9.
v. 12.

Äf en så stor och herlig förlossare måtte Hiob icke förwenta små ting, utan stora och dråpeliga, som ingen annan än Immanuel kunde utretta: Upwäckas af jordene, och få se Gud.

En fånge sluten inom bomar och lås, som ändå ser sin förlossning och wentar sig en glad dag i werlden, måste se något mer än andra.

Hiob war en Guds fånge, om nogon människa på jorden, så at han kunde med skal ropa ~~Säg arme men-~~ niska ho skal lösa mig ifrån thenna dödsens krop. Hans krop skule blifwa fånge i grafwen. Et fångelse så diuvt, at ingen människa kan se dager deruti, och så langt, at intet förnuft kan se ändå derpå. Men alt det oaktadt, såg han ändå et Tandem deruti, et omsider. Ehuru langt det ock woro, skulle det doch icke råka til ewig tid, utan, på sidstone skal han upwäcka mig af jordene.

Röm: 7.
v. 24.

Si, här finnom wi den andra Abraham, som trodde på det hopp der intet hopp war, och aftade icke sin halfdöda krop, utan war fullwis derpå at den som lofwade, han war och mächtig det at holla.

Röm: 4.
v. 21.

Älsförende sade Hiob när han såg ned i grafwen,
Om

Om jag än länge bidde, så är doch helfwetet mit hus, och min seng i mörkrene upgiord. Men så snart han fick se sin förlofsare, och honom lefwande igen efter döden, förswann all denna misströstan: han fäste ihop sit lif, med förlofsarens lif, sin upståndelse med hans upståndelse, såsom i en ledia, så at hwilkendera leuken han rörde wid, kändes det i den andra.

Cap. 17.
v. 13.

Hela hans själ och ande wart lefwande af förlofsarens lif, så at han lefde i hoppet af den tilkommande werlden, så wist som han redan warit der.

Omedelbart med denna sin upwäckelse sammansatte Hiob sit åskådande af Gud. Jag skal i mitt lbt få se Gud. At blifwa upwäckt af döden, utan förbetring på lifwet, at komma up af jorden och blifwa der qwar at trampa samma slät öfwer igen, woro ingen förlofsning at wälnas wid. Men deruti består förlofsningens retta werde, at hon uprettar Guds beläte, som bestod uti de fullkomligheter af krop och själ, at människan kunde fördraga Guds närwarelse och stå för hans ansikte. Denna fyllnad af all salighet, och stora mål af uprettelsen genom Christum, war den förmon som Hiob af sin förlofsare förwente.

Swaruti den består, och hurudan wärkan den hafwa skal på menniskans krop och själ, det har Hiob lemnat obemått, eswen som Paulus, ehuru han det i sielfwa wärket försarit. David weste icke mer säga deraf än så, Tu kundgibr mig wägen til lifwet för dig är glädie tilfyllest och och et lustigt wäsende på tin höggra hand etwinerliga. Hiob kallar det et seende af Gud, hwarmed han

Pfal. 16:
v. 11.

han

han måste förstå något mer än Propheters och Konungars å-
 stundan at se den andra Adam, Herren af himmelen,
 1. Cor. 15. v. 47. eller förlofaren i den mänskliga Naturen; efter han utom
 sielwva förlofaren talar om Gud. Lärjungarna höllo det icke
 för tillräckeligt, utan wille, förutan Christum, jemwål
 Joh. 14. v. 8. se Fadren, låt oss se Fadren så hafwe wi nog.
 derföre wentade Hiob af sin upwäckelse et sådant seende af
 Gud, som Adam i paradiset åtnöt, hwilket förut sätter
 en full återställning af samma egenskaper, som Adam för fallet
 egde. En uplyst och helig själ, en ren och obesmittad krop,
 den Gud kände werdig at sig hel och hollen meddela, med
 sin kärlek omfamna, och sina fullkomligheter uppenbara. Et
 sådant seende, som David hungrade efter, när han
 sade Jag will skåda ditt ansikte i rettfärdighet,
 Jag will mått warda, när jag upwaknar efter
 Psal. 17. v. 18. ditt beläte.

At detta seende af Gud förnämligast angår Människans
 själ, det lemnar oss wår frälsare anledning at tro, då han ut-
 lofwar at the renhiertade skola få se Gud, och
 Matth. 5. v. 8. förstår der besynerliga en själens, och icke allena kropsens, ren-
 het, hwaraf et Andans, och icke kötsens seende tyckes följa.
 Denna ädlare människans del, är den som är måttig til at
 åtnjuta Guds huses hofwor, hon kan betrakta Guds fullkom-
 ligheter, glädia sig öfwer Guds kärlek i Christo Jesu, begripa
 och wörda Guds hemligheter. Den stora Gudaktighetens
 2. Cor. 5. v. 19. hemlighet at Gud war i Christo och försonade werl-
 dena med sig sielwom, de stora Guds försyns hemlig-
 Hiob. 37. heter, at Gud gibr stor ting som människan finner
 v. 5. hwar-

hvarken begynnelse eller ända uppå, hafwa här i dödlig-
 heten varit ämnen af vår förundran och längtan at deruti få
 se Gud. När han nu uti all sin fördolda herlighhet en
 gång framträder, såsom en Ande, så är det andans, och
 icke kötsens, värt, at uti alt detta skåda Gud, älska honom
 och utaf hans kärlek känna den glädie, som David kallar
 skänkas med wällust såsom med enom strööm. Men som Hiob så uttryckeligen säger at han i sitt kött skal få
 se Gud, så hvarken kunne eller höre wi fränkänna krop-
 pen sin delaktighet uti själens åskådande af Gud, fastän wi
 icke kunna begripa sättet, huru den nya födelsen til sådana
 andeliga egenskaper ske skal.

Ecc. 3.
v. 11.Psal. 36.
v. 9

Vi glädia oss med retta öfwer den trösteliga öfwer-
 ensstämmelse emellan Ewangelium i gamla och nya Testa-
 mentet at de döde skola lefwa och med lekamen
 upstå igen, waka up och berömma sig de som lig-
 ga under jordene, och at det som warder sådt et
 naturligit lekamen skal upstå et andeligit, och at wi
 deruti få förfara et så stort stycke af Guds rettferdighet
 så wäl som hans Nåd, at icke en annan krop än den
 själen bebott, icke en ny krop af fremmande emnen, utan
 en förnyad krop, med andeliga egenskaper, kommer at e-
 mottaga Nådelönnen: den samma kroppen som här knå-
 bögt för Gud, som åkallat, lidit och utstått dödsens nöd,
 får se Gud, smaka förlossningens fullkomlighet, och således
 både krop och själ frögdas i lefwandes Gud.

Ef. 26.
v. 19.1. Cor.
15. v. 44

Eswen som den samma krop, som syndat, och icke en an-
 nan

Eph. 6.
v: 8.
Apoc.
14. v. 18.

nan, bör undfå straffet, så bör ock hwar och en, hwad godt han gibr få det igen af Herranom, ty theras gierningar följa them efter.

Applicatio ad Def.

Den Text som nu således enfaldeligen förklarad är hafwom wi, Gudi ära, med en sund krop och obekymbrad själ betraktat. Men vår Saliga Christendoms Syster, som här ligger på bår, har betraktat honom med en utmattad krop och en ångslig och bedröfwad själ, och derföre med Hiob kânt retta glädien deraf at förlofaren lefwer. Hon har hela sin lifstid igenom warit en Hiobs Syster i lidande, som utdruckit mongen tårefalk, utstått monga och stora sorger til sin själ, och med sin krop warit en stor Herrans korsdragersta, medelst monga och longliga sjukdomar. Men hon har ock derhos warit en Hiobs Syster i tolamod, som alt detta utstått med undergifwenhet under Guds heliga wilja, och ansett det för en fullbordan af Guds affikter, en beredelse til osmak för werlden och lengtan efter Guds rike.

Ingen jordisk förmon, intet werldsligit hopp har under et så longsamit lidande kunnat upholla henne, ty hon hade, efter människlig rekning, ingen förbetring på sina wilkor här i werlden at förwenta; derföre har Guds ord warit hennes enda tröst, och just dessa orden Jag wet at min förlofaren lefwer. Dem har hon ofta uprepat ock med en synbar sinnes rolighet, tröstat sig wid til sit yttersta.

Den

Den trösten har ej ej eller svekit henne, ty döden, på alla sina sidor beskådad, blef henne icke försträckelig, utan såsom en wen och sendebud af hennes förlofware, at lösa hennes själ ifrå dödsens krop, och kroppen från all pina, wedermöda och elände.

Hon upskår nu frukten af sit tolamod och hopp til Gud, uti Hiobs tröst, at se den som henne förlofat hafwer. Hennes ögon se icke mer werldenes dårskap, Människors högmot, falskhet och trolöshet, utan, alt detta, som en Stöman i hamn, ser klippan i hafwet, der wågarna fräsa i himmels högd. Hon tackar sin förlofware som henne derifrån lyckeligen frelsat hafwer, och åtniuter den roslighet, som Guds folke står tillbaka.

Hebr. 4.
v. 9.

Ufus..

Så lenge hessan råcker, werlden roar, och ingen frestelse påkommen är, synes en betraktelse, sådan som denna, onödig och mindre roslig.

Men en dag återstår för oss allom, som Apostelen kallat den onda dagen då blifwer oss angelägit at weta hwar wi tage tröst af en lefwande förlofware; derföre låtom oss göma dessa orden i vårt hierta och använda dem på följande sätt.

Eph. 6.
v. 13.

1. At wi sätte et stort werde på den Helga Skrift, som uppenbarat oss den dråpeliga och trösteliga sanning, den wärlt förnuft aldrig kunnat råcka, om wår förlofning från döden och et betre lif efter detta.

De ord som här om förwisa, böre wi icke lösliga tänka på, utan med et så stort alffwar, at wi kunna nytia dem när nöden går til man, och genom Guds nåd känna wår Tros

tilegnande kraft at wedergwecka wår ångsliga och och bedröfswade själ. Den kraften är förborgad i Guds ord, när det med wördnad anammat, gömt och betraktat warder. Det finnom wi uti Hiobs stora frimodighet, och langt förut i wår stamfader Adam, ty när döds-domen öfwer honom förkunnad war, kunde han strax derpå gifwa Heva namn af lif och hel-sa henne för en moder för allom lefwandom: Så krafteliga hade löftet om Dwinnones säd, den yttersta Adam, intagit hans själ, at han icke mer fruktade döden för sig och sin barn, utan gjorde sig förwigad om et betre lif än det han genom fallet förlorat.

Gen^a 3.
v. 20.

1. Cor. 15.
v. 45:

Pfal. 118.
v. 17.

Col. 1.
v. 18.

Ebr. 2,
v. 10.

Pfal. 110.
v. 3.

Et. 26.
v. 12.

Så funnom och wi genom Guds ords kraft uprettta oss utur döden, med hopp och förwifning om nytt lif i wår försmåttade krop, och rörelse i wåra förwifnade lemmar, och wedergwecka oss med Davids tröst Jag skal icke dö, utan lefwa och förkunna Herrans gierningar.

II. At all wår förwifning om upwäckelse af jorden til et betre lif, hwilar derpå at wår förlofare lefwer, och at emellan hans Andeliga lif och wårt, är igenom nya födelsen til barnaskapet hos Gud, et så starkt sammanhang. Han är den förstfödde ifrå the döda, och igenom denna hans födelse äro mong barn födde på nytt til det lefwande hopp at föras til salighet. Sin barn skola tig födes såsom daggen af Morgonrodnan, säger David i sin Ewangeliska Psalm. Christus är morgonrodnan af den nya werlden, Hans dagg är en grön markes dagg och jorden skal gifwa ifrå sig de döda.

Deffa

Dessa är icke några blomsteraf markene at pryda Christi-
 endomen med, utan, et fast prophetiskt ord, hwarpå wi
 funnom grunda wår tro, at wi icke i detta lifwet allenast
 hastwom hoppet til Christum, ty denna wår Salig-
 hets Höfdinge har af Guds nåd smakat döden
 för oss alla och nu mera krönt med äro och pris,
 lefwer ifrån ewighet til ewighet, måttig at upwäcka oss af
 jordene, icke til Adams Naturliga lekamen at med bekym-
 ber nära sig på en förbannad jord, utan, til et an-
 deligit lekamen, som skal uppstå i kraft, med förma-
 go at se Gud och aldrig mer nogon förgånglighet.

1 Cor. 15:
v. 9.Ebr. 2:
v. 10.Gen. 3:
v. 17.
1 Cor. 15:
v. 43.

III. At Christi upståndelse är det starkaste stöd för wår
 tro, ja hela den Christna Lärans grund-fäste: Ty är
 Kristus icke upstånden, så är wår predikan fåfång,
 så är edor tro fåfång. I anseende här til har oss
 Guds försyn wakat deröfwer, at denna sanning med flera
 oemotsäjeliga bewis skulle blifwa för människor stadfastad.

1 Cor. 15:
v. 14.

Änglar af himmelen måste först witna derom, och Chri-
 stus sielf wisa sig i 40 dagar flera resor lefwande för sina
 Lärjungar. Ty på Christi upståndelse beror wissheten om
 hans ewiga Gudom, sanningen af hans medlare-ämbete,
 at han är Messias, som skulle uppstå efter skrifterna, wisshet-
 en om en fullkomlig tillfyllestgödrelse och wår rettfärdig-
 het, och änteliga wissheten af wår upståndelse til en ewig
 herlighet, såsom en owedersägelig påfölgd deraf.

Matth. 28:
3.Rom. 1:
v. 4.
Act. 13:
v. 32.
Rom. 4:
v. 25.1 Cor. 15:
v. 18. 20.

IV. Denna lära har kostat Apostlarnas lif och Martyrer-
 nas blod, derföre kan icke annars än här af följa ganska
 nyttiga Christendoms plikter för oss, som på deras grund

upbyggde ärom. Vår själ är odödelig, och kan förnämli-
 gast åtniuta en ewig salighet, så at kroppen, förutan själen,
 ej kunde blifwa deraf delaktig: dertfore ligger ther stor
 kraft uppå at själen framför alt i tid beredes til at
 känna Christi upståndelses kraft: Hon måste altså
 blifwa renad at hon må kunna se Gud, altstadigt mer
 och mer afwänjas ifrån jorden och det synliga, til at tän-
 ka på himmelen och det osynliga. Om ingen ting i hela
 werlden böre wi wara mer angelägna, än om föbreningen med
 Gud, Ty den är det stora wilkor hwarwid Apostelen
 fäster vår upståndelse. Om hans ande, som Jesum
 upwäckte ifrån the dödda, bor i Eder, så skal och
 then, som Jesum upwäckte ifrån the dödda, gibra E-
 der dödeliga lekamen lefwande, för sin andas skul-
 som i Eder bor. Kroppen som en gång skal så
 förklarad, at han blifwer Christi förklarade leka-
 men lik, måste här i nådenes tid blifwa den Helige
 Andes tempel, och våra lemmar, som höra Chri-
 sto til, hollas rena och obesmittade til Christi dag.
 I anseende til krop och själ tillsammans, åligger oss at ofta
 och med sit betrakta det ewiga lifwet, dageligen mer för-
 saka werlden, förgåta det som til rygga är, och lengta
 efter det himmelska fäderneslandet, efter Herrans
 Jesu herliga uppenbarelse.

Under en sådan andäktig åtanke här af böre wi med
 tolamod fördraga vår bedröfwelse, then doch tim-
 meli-

Phil. 3.
 v. 10.
 Matth:
 5. 8.
 Coll. 3:1
 Phil. 3.
 v. 21.
 Matth:
 6. v. 13

Rom. 8.
 v. 11.

Phil. 3.
 v. 21.

1. Cor. 13
 v. 16.

1. Cor. 6.
 v. 8.

2. Tim.

4. v. 8.

2. Cor 4.

v. 18.

Ebr. 11.

v. 15.

melig och lätt är, men föder i oss en öfwer alla
 mätto wigtig herlighet: wi må wäl lida med Christo
 at wi ock må lefwa med honom, så kunne wi med
 en sanfällig tro styrka wissheten om en salig upståndelse efter
 Hiobs exempel, wid oss sielfwa sucka efter barnaskapet
 och wår krops förlofning, och med Anden ock
 bruden säja, Amen, ja, kom Herre Jesu!

2. Cor. 4.
 v. 17.
 2. Tim. 2.
 v. 11.

Rom. 8.
 v. 23.
 Apoc. 22.
 v. 20.

V. Wissheten om wår upståndne frälsares och wår
 derpå grundade upståndelse, lämnar oss den kraftigaste tröst
 både i andelig och lekamlig mätto. En sådan tröst för
 Siäl och samwete som fördrifwer all fruktan, upwäcker i
 oss et lefwande hopp, och förskaffar oss en ljuflig sam-
 wetes frid.

Matth.
 28: v. 5.
 1. Pet. 1.
 v. 3.
 Joh. 20.
 v. 19.

Tröst hafwe wi Emot synden, när hon ängslar
 och bekymrar oss, ty Christus är utgifwen för wåra
 synder och upstånden för wåra rettfärdighet: Emot
 Gud wrede upstånd öfwer wåra synder; ty hans up-
 ståndelse öfwertyggar oss derom, at wi äro förlikte med
 Gudi: Emot satans list och frestelser, at han i sin
 upståndelse nederlagt och segrat öfwer hela mörk-
 sens makt: Emot försträckelse för helfwetet,
 hwaröfwer han oss segren gifwit hafwer.

Rom. 4.
 v. 25.
 Rom. 5.
 v. 10.
 Coll. 2.
 v. 14.
 1. Cor. 15.
 v. 55.

Andteligen hafwe wi ock ena starka tröst emot den le-
 kamliga döden och förrotnelsen. I wåra sjukdomar och
 på wår sotesång, kunne wi utan sorg se på wår usla krop,
 såsom en jordist hydda, som nödwendigt måste omkullslås,
 innan

Ebr. 4. innan vår själ kommer til Guds rolighet. Wi kunne
 v. 10. ne utan fasa tillhålla våra förörkade ögon, då wi äro
 förvisade at the skola öppnas til den glädiesyn at skåda
 Gud. Wi kunne med frimodighet nedläggga våra förvis-
 nade händer, när wi förwänte at med dem få handtera
 Joh. 1. Diffsens ord. Wi kunne med glädie bortläggga hela
 v. 3. denna ströpliga lekamen när wi med Hiob trösteliga kunne
 säga: Jag skal med thenna min hud om-
 klädd warda och skal i mitt kött få se Gud.

Ära ware Fadrenom/ ära ware
 Sonenom/ ära ware then
 Helige Anda. &c.
 Amen.

En Christens arbete i lifwet

Och
Hugnad i Döden
Förestälde,
Ja

Wälborna Fru HELENA CHARLOTTA
PLANTING GYLLENBOGE

Kyrkoherdens i Säterstad och Bostad Församlingar
WälÄrewürdige och Höglärde
Herr ANDRÆE WALLENII

Älsfeliga Maka

Nedsattes til hwilo i Säterstads Kyrka.

Den 30 Januarii 1759.

Af

E. A. S.

Swad äro alle Adams barn? Arbetare på jorden,
Sen theras Fader dristigt bröt the dyra förbuds-orden.
Förr hade ingen möda rum; nu wanlar hufvudbry
I alla Stånd, bekymmer, sorg, och släp i hwarje by.

Her til kom och then långa rad sjukdommar och olyckor:
Här går en döf, en dumb, en blind, och andre gå på Kryckior;
Theer ligger en i skälfwo fot: en annan rörd af slag:
Wärktbrutne, usle hwar om ann, och ropy natt och dag.

Här äro sinnes-swage nog, och många the som hwa,
Och kunna ej sig sielfwa med förnuftets ledning styra.
Ja, ho må räkna alt beswär, och all then bittra nöd,
Som synden uppå ryggen bär: och sidst en dubbel död?

Så är tå alla Barnens loff på jorden, at arbeta:
Så giöra the, som god metall ur hårda bergen leta!
Så giör en idog Uferman, arbetar på ett hopp:
Han plöijer, sår, och harfwar ned, at han må skiära opp.

En köpman på sin smorda skjöl i alla wifkar kröker,
At fly then nakna fattigdom, och efter winning söker.
En frigsman mödas natt och dag, han lider frost och swält,
At bringa pris och byte in uti sitt magra tält.

En är til at befalla satt: en til at säcken bära:
Then til at döma Herrens Folk: en annan til at lära:
Att thetta kostar möda wist, om rätt thet skjötas skall
Att hwar och en har arbet nog i sitt betrodde fall.

En Christen har dock arbet mer: Gudaktighetens möda:
Thet kostar kamp, thet gäller bön, at synda lustandöda:
Thet kräfwer nåd, mot diefwul, merid, och lättet tjämpa så,
At man med obesmittad själ må in i lifwet gå.

Nå kostar mycket mera på: när frestelser sig wisa,
Anfäcktningar, som rubba tron: hwem skal tå hjerter lisa?
När GUD, then enda tröst i nöd, tycks undandölja sig:
Jag ropar; men får intet swar: Hwart skal jag wända mig?

Sden måste ock en Christen med lekamligt kors arbeta:
Förtryck, föracht, och fattigdom, och hwad the mera heta:
Krantheter har jag redan nämnt; thet står dock mer igen:
En Christen på sin jämmerdal, har mer at lida än.

Dödsarbetet står åter än, thet swärest och sidsta:
Tå händer i ett ögnablick, at lönen få ell' mista.
En trogen tager Kronan bort; otrogen miste går;
Döp, kära själ, på banen så, at tu Elenodet får!

Så har vår värda Präste-Fru Helena Planting slutit
Sitt arbet uti lif och död, och lyckligt genombrutit
Båd fjötts och werldens hindertyg, och satans list thertil.
Hwad arbet Hon i tiden haft, jag kort berätta wil:

När Sextonhundraåtti två sief Hon först skada dagen (a)
Uppå Fröslunda Sättesgård af moderlifwet dragen.
Herr Eric Planting Fadren het (b); Thes Moder Gyll'n Pistol (c)
Dif adel börd hon lyst fram, som stierne af sin sol.

För-arbetet begynte straxt uti the the första åren:
Ty säta modren lades opp, O sorg! på swarta bären.
Then spåda **WAZZAR** saknar så sin hulda Moders wård,
Och flyttes om i annan jord, som ej är sållan hård.

San förrän Modren affsed tog, så såg hon ut en Waka
At Herren sin, som troddes bäst för Dottrens wälfärd waka,
Christina Tungel Hännens namn: så tycktes klarna opp;
Men solen juna fläckar har. Hwar blef thet husa hopp?

Sär Fadren lade bort med hast, båd' swärdet, skjöld och glaswen,
Och blef af elste **KONUNG CARL** i Stockholms stad begrafwen.
Så blef Fru Tungel ensam om at sköta **WAZZAR** wår,
Hon wäxte up på Husby gård, til äldrens siette år.

Då måst' Hon åter flyttas om: Fru Gun'la Gyllenstjerna
På Barkelåters Herregård, skull' Hanne ömsint wärna.
Therestfer Hennes trogna wård Fru Karin Planting får,
Som födde, skötte Henne wäl uti the hårda år (d).

(a) den 25 Augusti. (b) Wälb. Herr Eric Blanting war Rytt-
mästare wid Kongl. LifRegem. och Södermanlands Com-
pagnie. (c) Wälb. Fru Margareta Gyllen-Pistol. (d). 1695.
96 och 97.

StjufModren åter Henne tog inunder sina wingar,
Tå Henne en berömlig Präst til Måka sig betingar (e)
Herr Jöns Dalenius Han het, war Herde för then Hjord,
Som i Runtuna Pastorat tå hörde HERRans Ord.

Her kommo hop; Han lefde kort, och knappt på fierde året:
Thet war i hennes giftostånd thet första djupa säret.
En Dotter GUD beffårde them: men genast åter tog;
Halfannat år Hon Anka war, och forge bördan drog.

Straxt kom en Präst af samma namn, en HERRans Herde trogen(f),
Begjårte unga Ankans Ja: Hon war och redebogen:
The lefde hop i 17 år. Fem Plantor HERRen gaf:
Tre lefwa; två ha föregått sin Moder, ned i graf.

Tå risttes up thet andra sår, när andre maken dödde (g):
Tå ögat bittra tårar gjöt, och sorgsna hjertat blödde.
Tw år hon Anke-kläder drog, och åt thet hårda bröd:
Jag är en Anka forgesfull, och Mannen min är död! (h)

Så kom then tredje Prästen fram: Herr Eric Plog han hete,
Som Herda-lösa Hjorden nu skoll' föra ut på bete.
Han blef war Sällas tredje Man (i): men döden ryckten bort:
Han lefde knapt tw hela år: så war then glädjen kort!

Sär werld är wist en jämmerdal, som tårar har at skänka:
Hår fick war döda än et slag: blef tredje gången Anka.
Tw år Hon åter ensam war, och swälgde ned sin sorg;
Men höll sig tätt med tron til Gud, i nöd then fasta borg.

(e) tå hon war 17 år gammal. (f) Sal. Herr Sven Dalenius
Ryrkiöherde i Seterstad och Bostad förs. gift med then
sal. döda år 1705. (g) 1722 den 13. Junii. (h) 2. Sam. 14: 5.
(i) år 1724.

Sid Hon så djupt i sorgen satt: en Herde går och wallar,
Han heter Herr Wallenius, then GUD til Hjorden kallar,
Med honom gick vår Anka in i gifte (k), sjerde gång:
The lefde hop i tretti' år: then tid war icke lång.

Men äldestegne Herde, Tu, som saknar tin Herdinna,
Tin hielp, och tröst, titt Husets stöd: Hwar skal tu hugnad finna?
Jo, driick af Zions tröstebrunn: Ther finnes styrka nog:
Säg: lofwadt ware HERrans namn, som gaf, och åter tog!

Så har vår moder lefwat ut med prästler, fyra giften,
Och mer försökt, än mången ann' the marga lyckans stiften:
Hwad werlden ger i mot och med, Hon alt igenom gått:
Och efter mödan hugnad stor, och ljustig hwila fått.

Tu är vår plickt, at se uppå vår älders Moder tjära,
Som i sin wandring mycket lärt, och kan os mycket lära:
Sin lefnad pryddde hon med dygd. GUDSFRUCHTAN frönan war
På hela Hennes dygdeskrud, och REDHET släpet bar.

Förnuftig mot the fyra Mån: för Barn och folk en regel:
För hela Sochnen, och för os en nyttig wandrings spegel.
Sin högsta adel höll Hon för at blifwa CHRISTO lie
Then största Hennes winning war i GUDJ wara rik.

Såst mångom delte hon sitt bröd, och kläder til at sitta:
Är ingen Petrus nu för hand, som wäcker up Tabitha (1)?
The arme gråta ögon full, och hela Orten wet
Med wärdigt lof, at tala om The's runda gismildhet.

GUD Henne ej förgäfwes satt wid stora stråke-wägen,
Ther mången flychtig stoffarl går om Hus och bröd förlägen.
Hon halp, Hon gaf, Hon delte ut: GUD gaf och mer igen,
Som älskar gladan gifware, och är the mildas wen.
(k) 1728 den 10 Martii. (1) Act. 9: 40.

Så en KONE, tu Christinas ähta skrud, och himlabarnens smycke,
Tu har thet sälla Sjålen prydt långt mer än gyllen stycke.
Zhes tro, som här så ofta war på hårda profwet satt,
Blef rent ett guld, thet HERren har insamlat i sin skatt.

Doch, som ifrån sin ungdom måst Hon samma ofet dragit:
Dch merendels med tårars rågn the bleka kinder twagit;
Så har hon of på åldren kjánt GUDS agas skarpa lut:
Sten, mieltestuka, Modren, slag, blodsförtning och til slut.

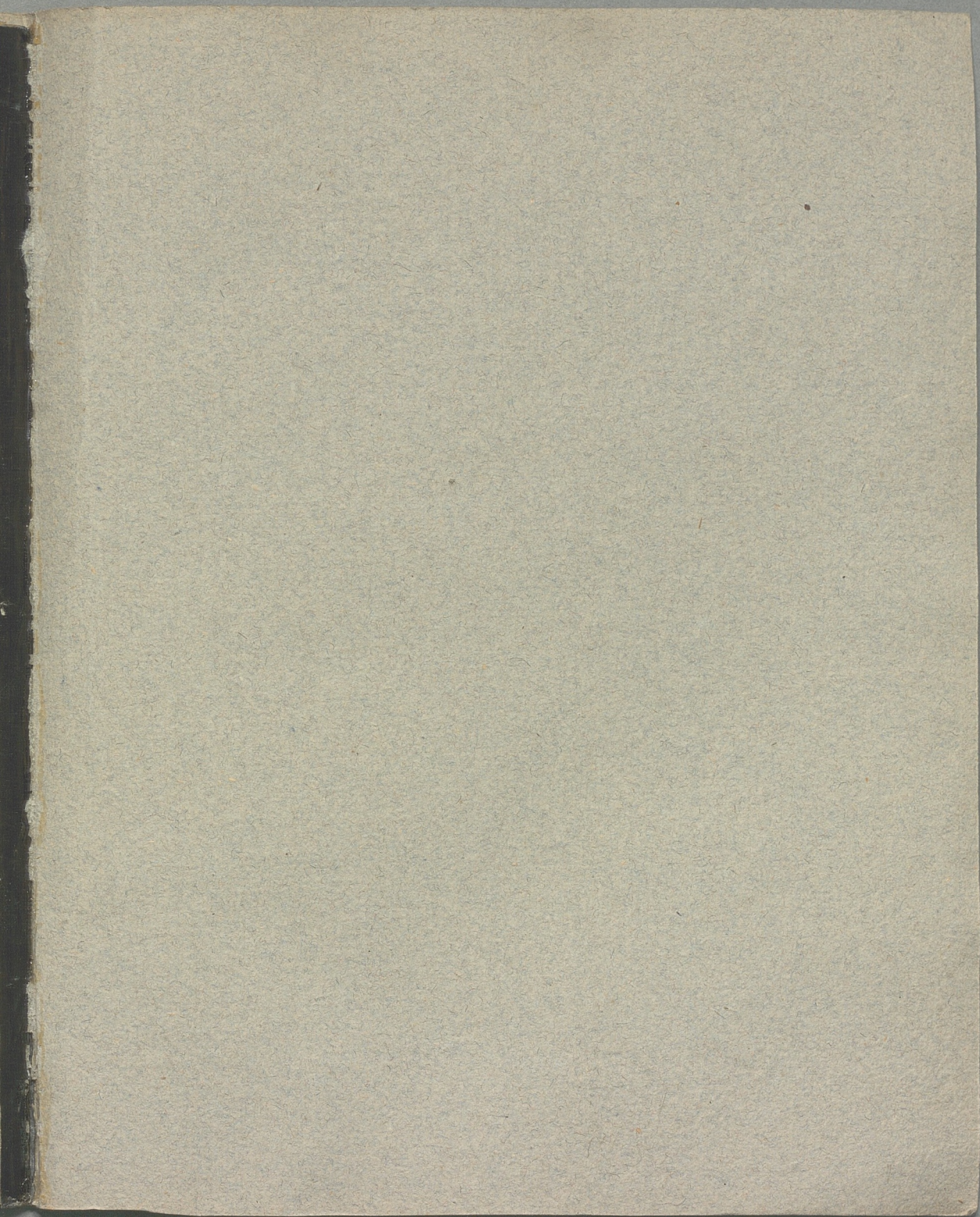
Hen GUD, som plågor lägger på, han hjälper och at draga:
Zhet gjorde, at Hon tolig war inunder HERrans aga;
Om någon swaghet lupit in, ho thet förundra wil?
Wår kraft är ej af sten och stål: GUD gifwer swaghet til.

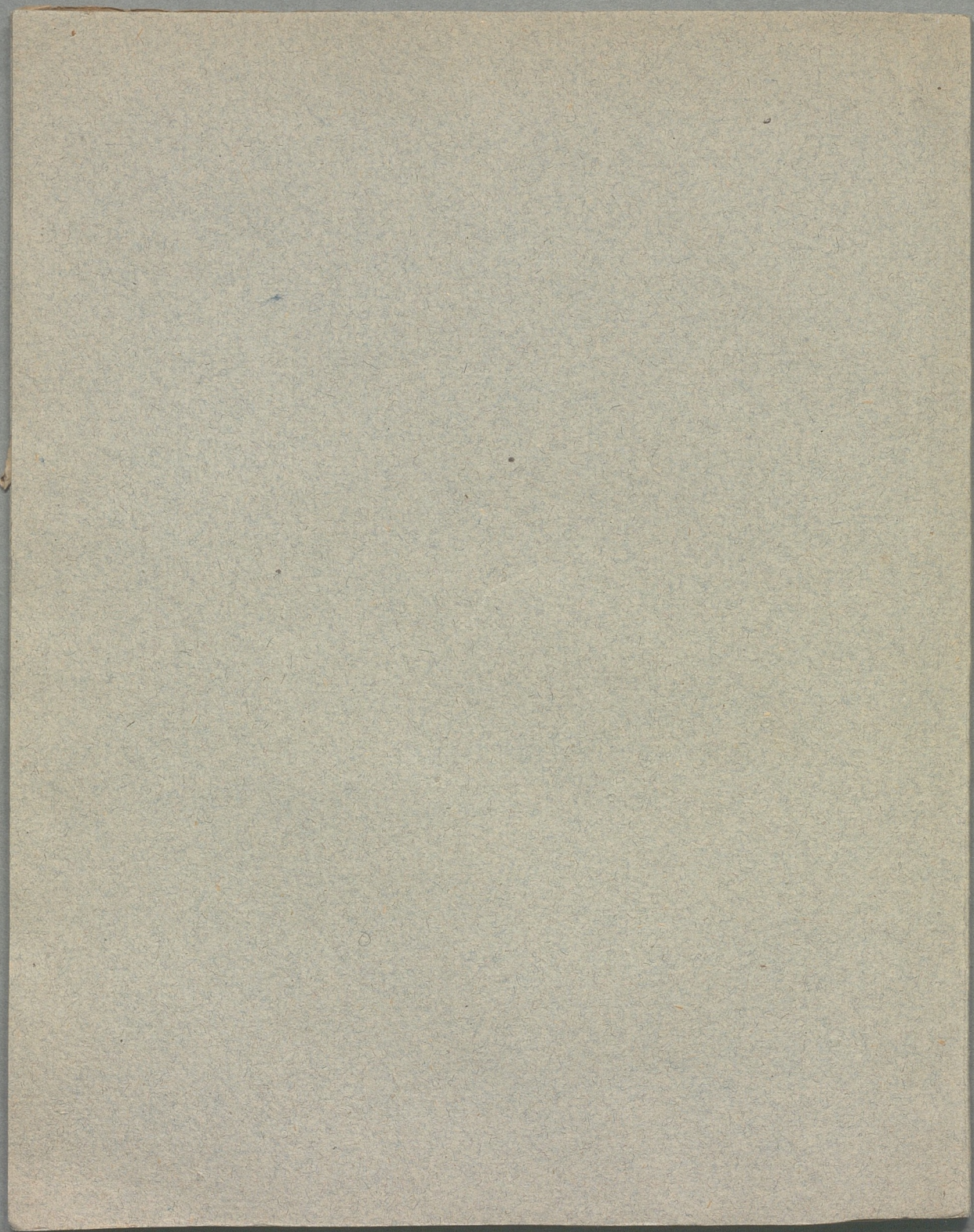
Du wille JESUS taga af sin Brud thet sorge-dofet,
Sen Hon i Sex och sjutti' år här dragit arbets ofet:
Zhen fjortonde i månaden, som bår af Janus namn,
Hon somnad' sött och stilla in i JESU ljufwa famn.

Så har wår Syster gråtit ut; nu får hon Jubilera:
Hår hon med CHRISTO lidit har; ther får hon nu regera:
Hår har hon mycket arbet haft; ther lön och hwilo nått:
Hår har hon hjeltemodigt stridt; ther segerkronan fått!

Sack, wandringsman, och spegla tig i efterdömet thetta:
Bed GUD, som leder syndare, tig wisa wågen rätta.
Gjör hwad af GUD tig budit är: arbete lid och bid:
Så lönar GUD tig eswen wål i sin bestånda tid.

www.books2ebooks.eu